Omdat het kan

De twee vrouwen staan al een tijdje op de tramhalte. Halverwege de veertig, schat ik ze. Keurige dames.
Als ik mijn shag pak, lopen ze op me af.
‘Tabacco?’, vraagt de een.
Ik knik.
De dames lachen.
Eentje haalt een klein zakje wiet uit haar jaszak.
Ze vraagt in een combinatie van Italiaans en Engels of ik wat wiet in het shagje wil.
‘Nee’, zeg ik.
Maar ik heb haar niet goed begrepen.
Of ik eentje voor hen wil draaien.
Hulpvaardig als ik ben, sta ik een paar tellen later op de halte een jointje te draaien.

Een paar minuten later staan ze giechelend te roken. Ook maken ze foto’s van elkaar.
‘Ik ben advocaat’, zegt de een.
‘En ik werk bij de politie’, lacht de ander.
‘Dit mag niet in Italië’, legt de politiemevrouw uit.
Dan pakt ze het zakje wiet weer en geeft het mij.
‘Verder hoeven we het niet’, zegt ze, ‘maar we wilden een keertje wiet kopen.’
‘En ik rook niet eens’, lacht de advocate.